

Arrest

nr. 278 039 van 28 september 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. RAHOU en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 23 november 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 5 augustus 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 14 december 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 23 juni 2021 en op 26 oktober 2021.

1.3. Op 30 mei 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 1 juni 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Iraans staatsburger afkomstig uit Gonbad-e Qabus. Uw ouders waren praktiserende moslims. Rond uw 10 jaar overleed uw vader. Sinds uw 12 jaar praktiseerde u de islam niet meer omdat u niet akkoord ging met het dwangmatige karakter van de islam. U kon het voor uw moeder geheim houden dat u niet meer deelnam aan de ramadan en u niet meer bad. In 1395 (Iraanse kalender, omgezet naar westerse kalender 2016/2017) behaalde u uw bachelorsdiploma computeringenieur aan de universiteit van Shaams te Gonbad-e Qabus. U besloot nadien om verder te studeren zodat u uw master kon behalen. U wou echter aan een betere universiteit studeren en deed daarom een aanvraag bij de universiteit van Genua om er uw master in computeringenieur te kunnen behalen. In maart 2019 leerde u een man uit België, B.(...) D.(...) kennen via een dating site. Rond april/mei 2019 kreeg u een bevestigingsbrief waarin stond dat u aan de universiteit van Genua mocht studeren. U nam op 18 september 2019 een vlucht vanuit Iran naar Italië. Wanneer u zich wou registreren bij de universiteit van Genua vernam u echter dat uw cursussen grotendeels in het Italiaans zouden gegeven worden en u dat indien u vanaf oktober 2019 een taalcursus Italiaans zou volgen u in januari 2020 uw cursussen zou kunnen aanvangen. B.(...) D.(...) kwam u in Italië bezoeken. Na een verblijf van ongeveer twee weken in Italië ging u met B.(...) D.(...) naar België. Hij beloofde u een aanvraag te doen bij een Belgische universiteit waar u uw cursussen in het Engels zou kunnen volgen. Op 11 november 2019 nam u een vlucht vanuit België naar Iran omdat u uw familie wou vertellen dat u in België een man had leren kennen en omdat u tevens warme kleren wou ophalen. Ongeveer 7 of 8 dagen na uw aankomst in Iran vertelde u aan uw moeder dat u in België met B.(...) D.(...) wou samen wonen. Uw moeder was heel boos en gechoqueerd door dit nieuws en beledigde u. Uw moeder riep dat zij van Ba.(...), een vriendin van u, al vernomen had dat u in België met een man geslapen had. Ze riep uw broer M.(...) er bij. Uw broer nam u vast bij uw haar en duwde u op de grond. Hierop gingen uw moeder en uw broer naar een ander kamer en belden zij Mo.(...) E.(...), een broer van uw moeder waarmee zij een goede band had en die voor de sepah (Korps van revolutiewachters) werkt. U maakte van dit moment gebruik om uw reistas te nemen en naar uw vriendin F.(...) te vluchten. U vertelde bij aankomst aan uw vriendin dat uw leven in gevaar was. Een dag later werd de moeder van F.(...) door uw moeder opgebeld. Uw moeder vroeg haar waar u was. U verbleef bij uw vriendin totdat u op 23 november 2019 opnieuw een vlucht naar Italië nam waarna u verder naar België reisde. U ging bij D.(...) wonen. Rond februari 2020 sprak een vriend van D.(...), H.(...), u voor het eerst aan over het christendom. U had met H.(...) nadien diverse gesprekken waardoor uw interesse in het christendom gewekt werd. Omdat jullie relationele problemen kregen, beëindigde u rond eind mei 2020 uw relatie met D.(...). Op 5 augustus 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in België in. In augustus 2020 ging u een eerste keer naar de kerk van 'The lighthouse Fellowship' te Deurne. Rond september/oktober 2020 kon u omwille van de maatregelen in het kader van de coronapandemie niet langer fysiek aanwezig zijn in de kerk. U volgde vanaf dan elke zondag de misvieringen online. In januari 2021 nam u deel aan een demonstratie voor de kathedraal van Antwerpen. Er werd opgeroepen dat Christenen en mensen die behoren tot LGBT-gemeenschap niet mochten gedood worden in Iran. Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer. Uw paspoort uitgereikt op 5 januari 2017 en geldig tot 6 januari 2022, uw shenasnameh (boekje burgerlijke stand), uw rijbewijs, uw melikaart (nationale kaart), een kopie van uw opmerkingen die u had op de DVZ-vragenlijst en de CGVS-vragenlijst die werden afgenomen op 16 november 2020, een kopie van een attest van 'the lighthouse fellowship' d.d. 31 maart 2021 waarin staat dat u regelmatig deelneemt aan hun samenkomsten, twee print screens van sessies die u online bij de kerk 'the lighthouse fellowship' volgt, een print screen van een Instagram-account van Voice of America (VOA) Farsi waarop het protest voor de kathedraal in Antwerpen waar aan u deelnam werd gepost, een print screen van de twitterpagina van radio Farda waarop het protest voor de kathedraal in Antwerpen te zien is, vier foto's van uw deelname aan het protest voor de kathedraal in Antwerpen, twee videofragmenten van het protest voor de kathedraal in Antwerpen, een kopie van uw vluchtgegevens waarmee u wil aantonen dat u op 11 november 2019 vanuit België naar Teheran vloog, twee kopieën van nieuwsartikelen waarmee u wil aantonen dat familieleden in Iran elkaar kunnen vermoorden zonder dat de dader vervolgd wordt, een print screen van uw facebookpagina waarmee u wil aantonen dat u een facebookprofiel heeft en een mail d.d. 2 november 2021 waarin linken staan naar uw facebookprofiel en uw facebookpagina 'unsupported Females' waarop u een weblog heeft in verband met vrouwenrechten. Na afloop van de persoonlijke onderhouden maakte u via uw advocaat nog opmerkingen over op de notities van de persoonlijk onderhoud d.d. 26 oktober 2021 die naar u werd verstuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. U kon immers uw problemen in Iran –u vreest dat u gedood zou worden door uw broer, moeder of oom omwille van een relatie die u met een man in België had (CGVS 1, p20)- niet aannemelijk maken. Vooreerst reisde u op 23 november 2019 terug naar België, verbleef u hier illegaal –u was slechts in het bezit van een Italiaans visum type ‘D’ geldig tot 31 januari 2020 (doc1)- en diende u pas in juni 2020, meer dan vijf maanden na uw aankomst in België, een verzoek om internationale bescherming in. Er dient echter opgemerkt te worden dat de wettelijke termijn voor het indienen van een asielaanvraag acht werkdagen na binnenkomst in België is. Dat u zo lang wachtte met het indienen van uw verzoek omdat u van plan was om met uw toenmalige partner te trouwen (CGVS 1, p25) is een uitleg die niet kan worden weerhouden. Indien u werkelijk zou vrezen voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, kan aangenomen worden dat u de beschermingsmogelijkheden die een land als België aanbiedt, zo snel mogelijk inroept. Bovendien kan er op gewezen worden dat u nog voordat u vanuit Iran naar Europa reisde op de hoogte was van de mogelijkheid tot internationale bescherming in België. Immers, u wist reeds toen u nog in Iran was dat de familie van B.(...) D.(...) als vluchtelingen asiel hadden aangevraagd in België (CGVS 2, p16). Voorts heeft u het profiel van dochter afkomstig uit een extremistische islamitische familie (vragenlijst CGVS, afgenomen voor de DVZ, vraag 3.5) die u zichzelf aanmeet, niet aannemelijk gemaakt. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u in Iran aan de universiteit van Shaams studeerde, u inspraak had in uw studiekeuze, wist u familie dat u naar een fitnessclub ging, behaalde u er een rijbewijs (doc 3), mocht u van uw familie indien u dat wenste werken, koos u er zelf voor om na uw bachelor verder te studeren, mocht u van uw familie twee jaar in Italië gaan studeren en steunde uw moeder u hier financieel voor (CGVS 1, p3-5, p 11, p14 + p16). De vaststelling dat uw familie u als vrouw alleen liet reizen naar een westers land, bekend om een vrije levensstijl die weinig strookt met de conservatieve Iraanse waarden, strookt geenszins met het profiel van dochter van een conservatieve, gelovige en zoals u het zelf benoemde, extremistische familie (CGVS 2, p12 + CGVS-vragenlijst; vraag 3.5). Daarenboven dienen een aantal merkwaardigheden en tegenstrijdigheden te worden opgemerkt waardoor uw geloofwaardigheid verder ondermijnd wordt. Zo verklaarde u dat u op 18 september 2019 vanuit Iran naar Italië reisde om er twee jaren te gaan studeren, er uw master te behalen (CGVS 1, p10-11) en u op voorhand niet van plan was om tijdens deze studies heen en weer te reizen naar Iran (CGVS 1, p15). Het houdt echter geen steek dat u uw moeder voor uw onverwachte terugvlucht naar Iran vertelde dat u zou terugkeren omdat u haar persoonlijk iets heel belangrijks moest vertellen (CGVS 1, p16) en uw moeder u zeven of acht dagen na uw aankomst in Iran nog steeds niet gevraagd had wat dit ‘heel belangrijke nieuws’ was waarvoor u reeds op 12 november 2019 naar Iran was teruggekeerd (CGVS 1, p19 + p24). Uw verklaring hiervoor, namelijk dat het druk was in uw woning omdat er gasten waren, weet niet te overtuigen. Er kan immers verwacht worden dat uw moeder in de zeven of acht dagen tijd dat u bij haar verbleef (CGVS 1, p19) wel even een moment zou kunnen vinden om haar dochter te bevragen naar de reden dat zij onverwacht naar Iran terugreisde. Dit temeer daar u zelf verklaarde dat uw vriendin B.(...) uw moeder reeds zou verteld hebben dat u met D.(...) geslapen had en uw familie hierdoor furieus was (CGVS 1, p19). Daarenboven is ook het feit dat uw beste vriendin B.(...), die u compleet vertrouwde, zomaar aan uw moeder zou vertellen dat u met D.(...) zou geslapen op z’n minst bevreemdend te noemen aangezien er kan verwacht worden dat uw beste vriendin, die u van kinds af aan kende (CGVS 1, p20), op de hoogte was van het extremistische karakter van uw familie. Voorts verklaarde u dat bij de DVZ dat u uw moeder na uw terugkomst naar Iran vertelde dat u iemand in België had leren kennen en u hierop door uw moeder en broer hard geslagen werd (DVS-vragenlijst; vraag 3.5). Tijdens uw onderhoud verklaarde u echter dat enkel uw broer u fysiek aanviel en uw moeder u enkel beledigde (CGVS 1, p19 + p22 + p26). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, herhaalde u dat enkel uw broer u fysiek aanviel (CGVS 1, p26). Het bevestigen van één versie van de feiten kan evenwel bezwaarlijk als een afdoende uitleg voor dergelijke tegenstrijdigheid worden beschouwd. Uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door uw gebrekkige kennis -en incoherente verklaringen over- de contacten tussen uw moeder en de moeder van F.(...). Zo verklaarde u initieel dat u er geen weet van had of er iemand van uw familie u zocht nadat u uit uw ouderlijke woning was weggevlucht (CGVS 1, p22) om dadelijk nadien te verklaren dat u de dag nadat u naar uw vriendin F.(...) was gevlucht, zag hoe haar moeder een telefoongesprek had

met uw moeder (CGVS 1, p23). Voorts verklaarde u hieromtrent niet te weten of uw moeder nu één of twee keer zou gebeld hebben naar de moeder van F.(...). Gevraagd naar de reden hiervoor repliceerde u dat de moeder van F.(...) leerkracht was en zij misschien een telefoon van uw moeder heeft gekregen toen ze aan het werken was (CGVS 1, p.23). Hierbij is het compleet ongeloofwaardig dat de moeder van F.(...) u niet zou op de hoogte gebracht hebben van de zoektocht van uw moeder. Bovendien verklaarde u ook initieel niet te weten wat er tijdens het telefoongesprek waar u wel weet van heeft werd verteld om dadelijk nadien te verklaren dat u uren na dit telefoongesprek van F.(...) vernam dat uw moeder gezegd had dat u thuis ontsnapt was en zij u zocht. U vroeg echter nooit aan F.(...)s moeder wat de exacte inhoud was van dit gesprek, omdat het naar eigen zeggen voor u enkel belangrijk was te weten dat u door uw familie gezocht werd (CGVS 1, p23). Dergelijke uitleg weet niet te overtuigen. Immers, dat u F.(...)s moeder nooit omtrent de exacte inhoud van haar telefoongesprek met uw moeder zou bevraagd hebben –hoewel u fysiek getuige was van dit telefoongesprek en u zelfs nog dagenlang bij F.(...) verbleef voordat u op 23 november 2019 naar Europa terugkeerde (CGVS 1, p20 + p23)- is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat dat zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. U kon voort niet overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en dit omwille van onderstaande redenen. Zo maakte u naar eigen zeggen voor het eerst kennis met het christendom dankzij H.(...), een vriend die u hier in België leerde kennen en had u met hem meerdere gesprekken waardoor uw interesse in het christendom ontstond. U ging zes maanden nadat hij voor het eerst tegen u over het christendom begon te praten, met hem voor de eerste keer naar de kerk van 'The lighthouse Fellowship' te Deurne. In het licht van deze verklaringen is het zeer bevreemdend dat u niet kon vertellen wanneer H.(...) in contact kwam met het christendom, sinds wanneer hij bekeerd was of waarom hij zich bekeerde (CGVS 2, p7-8 + p11). U vroeg hem dit alles niet omdat deze vragen niet in u opkwamen (CGVS 2, p17). Van een verzoeker die pretendeert een oprechte interesse te vertonen in het christendom, kan echter worden verwacht dat deze zich informeert bij anderen over hun bekeringsproces. Dat u dergelijke vragen niet stelde aan de persoon dankzij wie u kennis maakte met het christendom, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw bekering. Van iemand die een dergelijke ingrijpende beslissing neemt, zoals de bekering tot een nieuwe religie is, kan bovendien een hoge mate van interesse en toewijding verwacht worden tegenover de nieuw gekozen godsdienst. In uw geval kan een dergelijke houding echter niet worden terug gevonden. Zo is het opvallend dat u, die naar eigen zeggen reeds sinds augustus 2020 christen zou zijn geworden (CGVS 2, p8 + p12), die de bijbel heeft gelezen en die bijbelstudie heeft gevolgd (CGVS 2, p9 +p14), niet eens de betekenis van Pasen, nochtans het christelijke feest bij uitstek, correct kon duiden. Zo kon u, wanneer u tot vijfmaal toe werd gevraagd wat christenen vieren of herdenken met Pasen, niet vertellen dat christenen met Pasen de herrijzenis van Jezus vieren (CGVS 2, p14-15). Voorts verklaarde u verkeerdelijk –hoewel u stelde het evangelie volgens Mattheus gelezen te hebben- dat Jezus nooit in Egypte is geweest, hetgeen nochtans voorkomt in het evangelie volgens Mattheüs, stelde u verkeerdelijk dat Jezus tot het kruis werd veroordeeld door Herodes en kende u de term sacramenten niet (CGVS 2, p14-15). Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u uw bekering tot het christendom in België niet aannemelijk gemaakt en kan er ook niet aanvaard worden dat u op basis van uw geloofskeuze vervolging zou te vrezen hebben bij terugkeer naar Iran. Dat u in uw schriftelijke opmerkingen op uw persoonlijke onderhoud d.d. 26 oktober 2021 schreef dat met Pasen de herrijzenis van Jezus uit de dood wordt gevierd en Jezus niet als volwassene naar Egypte ging, kan bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Immers, u had na het ontvangen van uw notities voldoende tijd om opzoeken te verrichten waardoor er geen afbreuk wordt gedaan aan de vaststellingen dat u op het ogenblik van uw persoonlijke onderhoud d.d. 26 oktober 2021 een bijzonder summiere kennis had van het christendom. Dat er bij u geen sprake is van een hoge mate van interesse en toewijding tegenover de nieuw gekozen godsdienst blijkt eveneens uit uw verklaringen dat u sinds u rond september/oktober 2020, omwille van de maatregelen in het kader van de coronapandemie, niet langer naar kerkvieringen meer kon gaan, nooit meer fysiek naar een kerk bent geweest (CGVS 2, p9-11). Dat u verklaarde dat het sinds september/oktober 2020 niet meer mogelijk zou zijn geweest –u verrichte hier zelf geen opzoeken naar maar vernam dit van R.(...), de vrouw van wie u bijbellessen kreeg (CGVS 2, p11-12)- houdt geen steek. Immers uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat, hoewel er vanaf 30 oktober 2020 geen erediensten meer mogelijk waren in België, dit vanaf het ministeriële besluit van 11 december 2020 opnieuw mogelijk was. Dat u in uw schriftelijke opmerkingen op uw persoonlijke onderhoud d.d. 26 oktober 2021 schreef dat u denkt dat uw kerk in mei of juni terug open ging en u wachtte op uw vaccinatie om ze terug te bezoeken zijn post-factum aanvullende verklaringen die niet kunnen overtuigen. Immers, gevraagd tijdens uw persoonlijke onderhoud waarom u sinds september/oktober 2020 nooit meer fysiek naar een kerk ging, antwoordde u dat u dacht dat er dit omwille van de coronamaatregelen niet mogelijk was (CGVS 2, p10) en maakte u op geen enkel moment kenbaar dat uw kerk in juni 2021 opnieuw zou

zijn open gegaan of dat uw nietgevacceerd zijn de daadwerkelijke reden zou zijn geweest om geen kerkdiensten bij te wonen. Dat u, ofschoon u zich sinds augustus 2020 een christen voelt (CGVS 2, p8 + p12) nog niet gedoopt bent, u zich hiervoor niet voorbereidt en zich nog niet heeft ingelicht wat u dient te ondernemen om gedoopt te kunnen worden (CGVS 2, p12)-, getuigt evenmin van een diepgaande interesse voor dit geloof. Immers, volgens de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal is het doopsel in het christendom een bijzonder belangrijk initiatieritueel en een door Jezus ingesteld sacrament waardoor de gedoopte in de "kerk van God" wordt opgenomen. Wat betreft uw Facebookprofiel ([https://www.facebook.com/\(...\)](https://www.facebook.com/(...)) + doc7), waar u christelijke boodschappen op post, kan worden opgemerkt dat het eerste dergelijke bericht pas dateert van 18 augustus 2020 en dat er, gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Ook nam u in januari 2021 met 30 andere personen deel aan een demonstratie voor de kathedraal te Antwerpen om er de executies van bekeerlingen en mensen die behoren tot de LGBT-gemeenschap in Iran aan te kaarten. Beelden van deze manifestatie, werden getoond op Radio Farda en Voice of America (VOA). U legde ter staving hiervan foto's en twee video's van uw deelname (doc 11), een print screen van een Instagram-account van VOA Farsi (doc 8) en van de twitter-pagina van radio Farda (doc 10) neer waarop het protest voor de kathedraal in Antwerpen werd gepost. In dit verband dient er opgemerkt te worden dat u louter een deelnemer was aan deze demonstratie, u er geen speech gaf en er evenmin met de pers sprak. U informeerde zich verder niet of er nog andere oppositieactiviteiten zouden plaatsvinden omdat u er van uitging dat u wel geïnformeerd zou worden indien dit het geval zou zijn (CGVS 1, p9). Hierbij dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Bovendien had u evenmin concrete aanwijzingen dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw Christelijke activiteiten in België (CGVS 2, p17). Voorts verklaarde u dat u een weblog heeft op facebook (CGVS 1, p6 + doc 15) waarin u opkomt voor vrouwenrechten in Iran. Er dient echter opgemerkt te worden dat uw eerste post op deze weblog dateert van 24 mei 2021, i.e. slechts één maand voor uw eerste persoonlijke onderhoud en dat u in Iran nooit politieke activiteiten of sympathieën had (CGVS 1, p8) waardoor uit het opstarten van deze weblog, die op datum van 22 december 2021 102 volgers telde, geen waarachtige interesse in feminisme of vrouwenrechten kan worden afgeleid en uw weblog eerder omwille van opportunistische redenen lijkt te zijn ingegeven om een vluchtelingenstatus te kunnen verkrijgen dan vanuit een oprechte overtuiging waardoor verwacht kan worden dat u uw weblog wist alvorens terug te keren naar Iran. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van deze weblog. De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Uw paspoort, uw shenasnameh, uw rijbewijs, uw melikaart en de kopie van uw vluchtgegevens tonen uw identiteit, nationaliteit en het feit dat u op 11 november 2019 vanuit België naar Teheran vloog aan en zijn zaken die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. De kopie van een attest van 'the lighthouse fellowship' en twee print screens van sessies die u online bij de kerk volgt, tonen aan dat Christelijke activiteiten heeft in België maar tonen allerm minst aan, zoals eerder gesteld, dat deze kaderen in een waarachtige bekering tot het Christendom. Betreffende de twee kopieën van nieuwsartikels over familiemoorden in Iran dient er opgemerkt te worden dat deze artikels niet over u persoonlijk gaan (CGVS 1, p18-19). Bovendien heeft u geenszins aangetoond uit een conservatieve of extremistische familie te komen. De door u gemaakte opmerkingen op het persoonlijke onderhoud d.d. 26 oktober 2021 werden hierboven reeds besproken. De overige door uw advocaat overgemaakte opmerkingen op de notities van het persoonlijke onderhoud en de kopie van uw opmerkingen die u had op de DVZ-vragenlijst en de CGVSvragenlijst die werden afgenomen op 16 november 2020 bevatten verder geen inhoudelijke elementen die een ander licht werpen op bovenstaande argumentering.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.1 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. In de ontwikkeling van het eerste middel voert verzoekster bovendien de schending aan van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: KB CGVS). Verzoekster betwist hierbij de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is, zodat haar de vluchtelingenstatus dient te worden verleend.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Verzoekster merkt in dit verband op dat zij uit Iran is gevlucht uit vrees voor haar leven omwille van haar bekering tot het christendom en haar buitenhuwelijkse relatie, dat zij daardoor door de Iraanse autoriteiten zal worden vervolgd en gedood zodat er ernstige en bewezen redenen bestaan om aan te nemen dat zij in de toekomst het risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling zonder adequate bescherming van de Iraanse autoriteiten, zodat haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster om het dossier te vernietigen en terug over te maken aan het CGVS voor “een correct juridisch onderzoek”.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij het verzoekschrift een *track and trace* van Bpost bij (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om

internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoekster toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. De schending van het vertrouwensbeginsel wordt dan ook niet op dienstige wijze aangevoerd.

Waar verzoekster in het verzoekschrift verwijst naar artikel 4.1 van de Kwalificatierichtlijn, dient voorts te worden opgemerkt dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan.

De Raad wijst erop dat artikel 4.1 van richtlijn 2011/95/EU werd omgezet naar Belgisch recht in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft deze bepaling te dezen geen directe werking en kan verzoekster zich niet rechtsgeldig beroepen op de schending van deze bepaling. Met de inhoud van artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt in hetgeen volgt rekening gehouden.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoekster maakt haar problemen in Iran, waarbij zij vreest te worden gedood door haar broer, moeder of oom omwille van een relatie die zij met een man in België had, niet aannemelijk vermits: (1) haar laatijdig verzoek om internationale bescherming niet in overeenstemming is met een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade, te meer daar verzoekster nog voordat zij vanuit Iran naar Europa reisde op de hoogte was van de mogelijkheid tot internationale bescherming in België, (2) verzoekster haar profiel als dochter afkomstig uit een extremistische islamitische familie niet aannemelijk maakt, (3) het niet aannemelijk is dat verzoeksters moeder haar zeven of acht dagen na haar aankomst in België nog steeds niet gevraagd had wat het belangrijke nieuws was waarvoor verzoekster reeds op 12 november 2019 naar Iran was teruggekeerd, te meer daar verzoekster zelf verklaarde dat haar vriendin B. haar moeder reeds zou hebben verteld over haar relatie met D. en haar familie hierdoor furieus was, (4) het op z'n minst bevreemdend is dat B. zomaar aan verzoeksters moeder zou vertellen dat zij met D. zou geslapen hebben, (5) verzoekster inconsistente verklaringen aflegt over wie haar fysiek aanviel na haar terugkomst naar Iran, (6) verzoekster gebrekkige en incoherente verklaringen aflegt over de contacten tussen verzoeksters moeder en de moeder van F.;

(ii) verzoekster toont niet aan dat zij vanuit een diepere overtuiging is bekeerd tot het christendom aangezien: (1) het zeer bevreemdend is dat zij niet kon vertellen wanneer H. – die haar in contact bracht met het christendom – in contact kwam met het christendom, sinds wanneer hij bekeerd was of waarom hij zich bekeerde, (2) uit verzoeksters verklaringen geen hoge mate van interesse en toewijding tegenover de nieuwe gekozen godsdienst kan blijken gelet op de lacuneuze kennis die zij tentoonspreidt, alsook het feit dat zij sinds september/oktober 2020 nooit meer fysiek naar een kerk is geweest, zij nog niet gedoopt is, zij zich hiervoor niet voorbereidt en zich nog niet heeft ingelicht over wat zij dient te ondernemen om gedoopt te kunnen worden, (3) wat betreft de christelijke boodschappen die zij post op haar Facebookprofiel, gezien het opportunistische en aldus onoprechte karakter van haar bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat zij deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran, niets erop wijst dat de Facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten zijn gekomen, (4) wat betreft de deelnames aan een demonstratie in januari 2021 moet worden vastgesteld dat verzoekster louter een deelnemer was aan deze demonstratie, zij er geen speech gaf en er evenmin met de pers sprak, zij zich verder niet informeerde of er nog andere oppositieactiviteiten zouden plaatsvinden omdat zij ervan uitging dat zij wel geïnformeerd zou worden en uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers, noch veel aandacht hebben voor wat asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet hebben gezet, behoudens die personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – hetgeen verzoekster niet aantoon;

(iii) aangaande verzoeksters verklaring dat zij een weblog heeft op Facebook waarin zij opkomt voor vrouwenrechten in Iran moet worden opgemerkt dat haar eerste post dateert van 24 mei 2021 – dit is één maand voor haar eerste persoonlijk onderhoud – en dat zij in Iran nooit politieke activiteiten of sympathieën had, waardoor uit het opstarten van deze weblog geen waarachtige interesse in feminisme of vrouwenrechten kan worden afgeleid en haar weblog eerder omwille van opportunistische redenen lijkt te zijn ingegeven en bijgevolg kan worden verwacht dat zij de weblog wist alvorens terug te keren naar Iran en bovendien dient te worden benadrukt dat uit niets blijkt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van deze weblog;

(iv) de documenten die verzoekster voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en

3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoekster verklaart dat zij bij een terugkeer naar Iran vreest te worden gedood door haar broer, moeder of oom omwille van haar relatie met een man in België. Verder stelt zij ook vervolging te vrezen omwille van haar bekering tot het christendom (administratief dossier, 'vragenlijst' DVZ, vragen 3.4.-3.5.; notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 23 juni 2021 (hierna: CGVS I), p. 19-20; notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 26 oktober 2021 (hierna: CGVS II), p. 7-17).

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.5.3. Vooreerst maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij omwille van een relatie die zij met B. D. in België had zou vrezen te worden gedood door haar broer, moeder of oom.

Zo wijst de commissaris-generaal vooreerst terecht erop dat verzoeksters laattijdig verzoek om internationale bescherming – zij reisde op 23 november 2019 terug naar België, verbleef hier illegaal en diende pas in juni 2020 een verzoek om internationale bescherming in – een indicatie is dat zij internationale bescherming niet dringend nodig achtte. Immers, van een persoon die beweert vervolgd te worden in haar land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat zij zich, indien zij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoekster bij haar terugkeer naar Iran niet op de hoogte was van het gegeven dat haar moeder reeds wist dat ze een relatie had met een Belg, kan allerm minst als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom zij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die haar noopte haar land van herkomst te verlaten, dan wel die haar verhindert ernaar terug te keren. Er dient immers te worden benadrukt dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij bij terugkeer naar België – en nadat zij aldus op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat haar moeder (en ruimer: haar familie) haar relatie met de man in België afkeurde – reeds op de hoogte was van de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België (administratief dossier, CGVS II, p. 16). Met het *post-factum* betoog dat er rekening moet worden gehouden met de toenmalige Covid-19-crisis waardoor het tijdelijk niet mogelijk was om in persoon een verzoek om internationale bescherming in te dienen, doch dit via een online systeem moest gebeuren, toont verzoekster evenmin aan dat zij in de onmogelijkheid verkeerde om een verzoek in te dienen. Waar verzoekster in het verzoekschrift nog erop wijst dat uit het arrest *F.G. t. Zweden* en artikel 10 van de Procedurerichtlijn blijkt dat een verzoek om internationale bescherming niet als ongeloofwaardig mag worden beschouwd louter op basis van het feit dat een bekering niet direct werd aangebracht en niet mag worden afgewezen louter op het feit dat dit verzoek niet zo snel mogelijk werd gedaan, dient te worden benadrukt dat *in casu* geenszins wordt geoordeeld dat verzoekster haar bekering niet onmiddellijk zou hebben opgeworpen, doch wel dat zij niet aantoonde vanuit een diepere overtuiging te zijn bekeerd (*infra* punt 2.3.5.4.). Daarnaast dient te worden benadrukt dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel (*in casu* het laattijdig karakter van het verzoek) misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven. Dat verzoekster vijf maanden wachtte alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen na haar terugkeer

naar België, hypothekeert dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid van de beweerde nood aan internationale bescherming.

Verzoekster slaagt er bovendien niet in om haar profiel van dochter uit een extremistische islamitische familie aannemelijk te maken. Dienaangaande overweegt de commissaris-generaal op goede gronden: *“Voorts heeft u het profiel van dochter afkomstig uit een extremistische islamitische familie (vragenlijst CGVS, afgenomen voor de DVZ, vraag 3.5) die u zichzelf aanmeet, niet aannemelijk gemaakt. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u in Iran aan de universiteit van Shaams studeerde, u inspraak had in uw studiekeuze, wist u familie dat u naar een fitnessclub ging, behaalde u er een rijbewijs (doc 3), mocht u van uw familie indien u dat wenste werken, koos u er zelf voor om na uw bachelor verder te studeren, mocht u van uw familie twee jaar in Italië gaan studeren en steunde uw moeder u hier financieel voor (CGVS 1, p3-5, p 11, p14 + p16). De vaststelling dat uw familie u als vrouw alleen liet reizen naar een westers land, bekend om een vrije levensstijl die weinig strookt met de conservatieve Iraanse waarden, strookt geenszins met het profiel van dochter van een conservatieve, gelovige en zoals u het zelf benoemde, extremistische familie (CGVS 2, p12 + CGVS-vragenlijst; vraag 3.5).”*

Verzoekster beargumenteert in het verzoekschrift dat zij opgroeide in de Islamitische Republiek Iran, waar haar dagelijkse leven totaal gedomineerd werd door de Islamitische wetgeving, dat zij doorheen haar persoonlijke onderhouden verschillende keren heeft aangegeven hoe zij opgevoed is geweest en hoe haar ouders haar hebben opgevoed en dit het zeer aannemelijk maakt dat zij extreem islamitisch is opgevoed. Zij vervolgt dat het gegeven dat zij wel heeft mogen studeren in Iran en in Italië, alsook dat zij mocht sporten in Iran – en dit in een *“womens only”* sportclub – geen afbreuk doet aan deze vaststelling. Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift nog dat zij aan haar moeder en broer moest beloven in Italië een hoofddoek te dragen, dat haar broer haar meerdere keren zou mogen komen bezoeken in Italië en merkt op dat de commissaris-generaal op dit punt niet heeft doorgevraagd. Met deze argumentatie beperkt zij zich in wezen tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote *post-factum* verklaringen die geen steun vinden in de verklaringen zoals zij deze heeft afgelegd tijdens de persoonlijke onderhouden en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing. De Raad wijst er verder op dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* toekomt om het persoonlijk onderhoud te *“sturen”*. Verzoekster noch haar raadsman maakten doorheen het persoonlijk onderhoud enige opmerking met betrekking tot de vraagstelling, ook niet wanneer hen op het einde ervan uitdrukkelijk de kans werd geboden iets toe te voegen. Het is dan ook allerminst ernstig om in onderhavig verzoekschrift plots te beweren dat er tijdens het persoonlijk onderhoud onvoldoende zou zijn doorgevraagd naar een bepaald element uit verzoeksters relaas. Dit is slechts een *post factum*-bewering, die duidelijk tot stand kwam na confrontatie met de bestreden beslissing.

De Raad stelt voorts vast dat verzoekster geen enkel concreet verweer voert tegen de motieven waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) het niet aannemelijk is dat verzoeksters moeder haar zeven of acht dagen na haar aankomst in België nog steeds niet gevraagd had wat het belangrijke nieuws was waarvoor verzoekster reeds op 12 november 2019 naar Iran was teruggekeerd, te meer daar verzoekster zelf verklaarde dat haar vriendin B. haar moeder reeds zou hebben verteld over haar relatie met D. en haar familie hierdoor furieus was, (ii) het op z'n minst bevreemdend is dat B. zomaar aan verzoeksters moeder zou vertellen dat zij met D. zou geslapen hebben, (iii) verzoekster inconsistente verklaringen aflegt over wie haar fysiek aanviel na haar terugkomst naar Iran, (iv) verzoekster gebrekkige en incoherente verklaringen aflegt over de contacten tussen verzoeksters moeder en de moeder van F.. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoekster uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.5.4. Verder kan er aan verzoeksters beweerde bekering en interesse voor het christendom geen geloof worden gehecht, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan haar beweerde vrees voor vervolging ten gevolge van deze bekering bij een eventuele terugkeer naar Iran. Evenmin toont verzoekster een ernstig engagement aan voor vrouwenrechten, laat staan dat zij omwille van dit engagement zou worden gevisieerd door de Iraanse autoriteiten bij een eventuele terugkeer.

2.3.5.4.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie heeft gesteld dat *“in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden*

van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren.” (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Fathi, pt. 88).

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, dienen volgende drie elementen te worden beoordeeld:

- de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven, dit zijn de motieven voor en het proces van bekering;
- de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe de verzoeker volgens zijn verklaringen behoort, dit is zijn kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

De verklaringen van een verzoeker over deze drie elementen moeten worden gezien in hun onderlinge samenhang maar ook in het licht van de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Het enkele feit dat een verzoeker interesse heeft in een andere religie is echter niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij door zijn interesse ook een andere godsdienst heeft, dit is een bepaalde geloofsovertuiging. Het is dus aan de verzoeker om aannemelijk maken dat hij door de christelijke godsdienst is overtuigd en dat dit nieuwe geloof een essentieel onderdeel is geworden van zijn identiteit.

Er kan worden aangenomen dat aan een bekering tot een andere geloofsovertuiging steeds een welbewuste en weloverwogen keuze ten grondslag moet liggen. Dit geldt te meer wanneer de betrokken vreemdeling afkomstig is uit een land waar bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen kan hebben. Het is aan een verzoeker om inzichtelijk te maken waarom hij tot die bekering is gekomen en hoe hij de bekering heeft ervaren. Het uitgangspunt in deze is niet dat er in alle gevallen van bekering een interne worsteling moet hebben plaatsgevonden voor verzoeker een nieuwe godsdienst heeft geaccepteerd. Er mag echter wel verwacht worden dat er bij de verzoeker, in de voormelde omstandigheden, sprake is van een (denk)proces waarbij hij heeft nagedacht over zijn beslissing tot bekering en de eventuele consequenties ervan, zodat hij helder kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt, hoe de eerste kennismaking is verlopen, hoe de verzoeker zich in de nieuwe geloofsovertuiging heeft verdiept, waarom de nieuwe religie hem persoonlijk heeft geraakt en wat het hem heeft gebracht, wat het betekent om een ander geloof te hebben dan hetgeen de maatschappij (en de wet) verwacht/verlangt en op welke wijze hij daaraan invulling wil en kan geven.

2.3.5.4.2. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verzoekster niet kan overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom.

Hoewel verzoekster verklaart dat zij voor het eerst kennis maakte met het christendom via H., met hem meerdere gesprekken had waardoor haar interesse in het christendom ontstond en later voor de eerste keer met hem naar de kerk van *‘The lighthouse Fellowship’* ging, dient te worden vastgesteld dat zij niet kan vertellen wanneer H. in contact kwam met het christendom, sinds wanneer hij bekeerd was of waarom hij zich bekeerde en kwamen deze vragen zelfs niet in haar op (administratief dossier, CGVS II, p. 7-8, 11 en 17). Nochtans kan van een verzoekster die voorhoudt een oprechte interesse te vertonen in het christendom, redelijkerwijze worden verwacht dat zij zich informeert bij anderen over hun bekeringsproces, *quod non in casu*. Ook door verder in het verzoekschrift te benadrukken dat zij geloofwaardige en samenhangende verklaringen aflegt over haar bekering tot het christendom en te benadrukken dat dit het resultaat was van een lang proces en een groot aantal besprekingen, slaagt zij er niet in om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen waaruit het gebrek aan oprechtheid van haar bekering blijkt, te verklaren of te weerleggen.

De commissaris-generaal considereert voorts op goede gronden als volgt:

“Van iemand die een dergelijke ingrijpende beslissing neemt, zoals de bekering tot een nieuwe religie is, kan bovendien een hoge mate van interesse en toewijding verwacht worden tegenover de nieuw gekozen godsdienst. In uw geval kan een dergelijke houding echter niet worden terug gevonden. Zo is het

opvallend dat u, die naar eigen zeggen reeds sinds augustus 2020 christen zou zijn geworden (CGVS 2, p8 + p12), die de bijbel heeft gelezen en die bijbelstudie heeft gevolgd (CGVS 2, p9 +p14), niet eens de betekenis van Pasen, nochtans het christelijke feest bij uitstek, correct kon duiden. Zo kon u, wanneer u tot vijfmaal toe werd gevraagd wat christenen vieren of herdenken met Pasen, niet vertellen dat christenen met Pasen de herrijzenis van Jezus vieren (CGVS 2, p14-15). Voorts verklaarde u verkeerdelijk –hoewel u stelde het evangelie volgens Mattheus gelezen te hebben- dat Jezus nooit in Egypte is geweest, hetgeen nochtans voorkomt in het evangelie volgens Mattheüs, stelde u verkeerdelijk dat Jezus tot het kruis werd veroordeeld door Herodes en kende u de term sacramenten niet (CGVS 2, p14-15). Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u uw bekering tot het christendom in België niet aannemelijk gemaakt en kan er ook niet aanvaard worden dat u op basis van uw geloofskeuze vervolging zou te vrezen hebben bij terugkeer naar Iran. Dat u in uw schriftelijke opmerkingen op uw persoonlijke onderhoud d.d. 26 oktober 2021 schreef dat met Pasen de herrijzenis van Jezus uit de dood wordt gevierd en Jezus niet als volwassene naar Egypte ging, kan bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Immers, u had na het ontvangen van uw notities voldoende tijd om opzoekingen te verrichten waardoor er geen afbreuk wordt gedaan aan de vaststellingen dat u op het ogenblik van uw persoonlijke onderhoud d.d. 26 oktober 2021 een bijzonder summiere kennis had van het christendom.”

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift aanvoert dat zij nog maar enkele jaren christen is en nog elke dag bijleert over haar nieuwe geloof, slaagt zij er niet in de lacunes in haar kennis en/of haar foutieve verklaringen over het christendom toe te dekken. Verzoekster moet immers gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van haar algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van haar kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten, *quod non in casu*.

Met betrekking tot de geloofsactiviteiten die zij in België onderhoudt, wordt in de bestreden beslissing verder pertinent geoordeeld als volgt:

“Dat er bij u geen sprake is van een hoge mate van interesse en toewijding tegenover de nieuw gekozen godsdienst blijkt eveneens uit uw verklaringen dat u sinds u rond september/oktober 2020, omwille van de maatregelen in het kader van de coronapandemie, niet langer naar kerkvieringen meer kon gaan, nooit meer fysiek naar een kerk bent geweest (CGVS 2, p9-11). Dat u verklaarde dat het sinds september/oktober 2020 niet meer mogelijk zou zijn geweest –u verrichte hier zelf geen opzoekingen naar maar vernam dit van R.(...), de vrouw van wie u bijbellessen kreeg (CGVS 2, p11-12)- houdt geen steek. Immers uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat, hoewel er vanaf 30 oktober 2020 geen erediensten meer mogelijk waren in België, dit vanaf het ministeriële besluit van 11 december 2020 opnieuw mogelijk was. Dat u in uw schriftelijke opmerkingen op uw persoonlijke onderhoud d.d. 26 oktober 2021 schreef dat u denkt dat uw kerk in mei of juni terug open ging en u wachtte op uw vaccinatie om ze terug te bezoeken zijn post-factum aanvullende verklaringen die niet kunnen overtuigen. Immers, gevraagd tijdens uw persoonlijke onderhoud waarom u sinds september/oktober 2020 nooit meer fysiek naar een kerk ging, antwoordde u dat u dacht dat er dit omwille van de coronamaatregelen niet mogelijk was (CGVS 2, p10) en maakte u op geen enkel moment kenbaar dat uw kerk in juni 2021 opnieuw zou zijn open gegaan of dat uw niet-gevaccineerd zijn de daadwerkelijke reden zou zijn geweest om geen kerkdiensten bij te wonen. Dat u, ofschoon u zich sinds augustus 2020 een christen voelt (CGVS 2, p8 + p12) nog niet gedoopt bent, u zich hiervoor niet voorbereidt en zich nog niet heeft ingelicht wat u dient te ondernemen om gedoopt te kunnen worden (CGVS 2, p12)-, getuigt evenmin van een diepgaande interesse voor dit geloof. Immers, volgens de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal is het doopsel in het christendom een bijzonder belangrijk initiatieritueel en een door Jezus ingesteld sacrament waardoor de gedoopte in de "kerk van God" wordt opgenomen.”

Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat het, gelet op de toen geldende Covid-19-maatregelen en het gegeven dat zij nog niet gevaccineerd was, aannemelijk is dat zij nog niet de mogelijkheid heeft gehad zich te laten dopen. De Raad benadrukt in dit verband dat uit verzoeksters verklaringen naar voor komt dat zij zich zelfs nog niet heeft ingelicht over wat ze zou moeten doen om te kunnen worden gedoopt, alsook dat het doopsel voor haar persoonlijk niet belangrijk is (administratief dossier, CGVS II, p. 12), hetgeen wel degelijk wijst op het onoprechte karakter van haar bekering tot het christendom.

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift erop wijst dat zij bewijzen heeft voorgelegd van christelijke boodschappen op Facebook en niet kan worden betwist dat er eenvoudig een link kan worden gemaakt tussen haar Facebookprofiel en haar identiteit, gaat zij volledig voorbij aan de pertinente overwegingen waar dienaangaande terecht in de bestreden beslissing wordt overwogen dat, gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van haar bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat zij deze boodschappen op Facebook wist alvorens terug te keren naar Iran. Verder dient opgemerkt dat uit de beschikbare informatie (administratief dossier, map 'Landeninformatie') blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de verzoekers om internationale bescherming in het buitenland hebben gezegd,

gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – verzoekster heeft dit echter niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Daarenboven heeft verzoekster, in tegenstelling tot wat zij in het verzoekschrift lijkt te laten uitschijnen, evenmin concrete aanwijzingen dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van haar christelijke activiteiten in België (administratief dossier, CGVS II, p. 17).

Verzoekster voert voorts geen enkel concreet verweer tegen het motief dat wat betreft haar deelname aan een demonstratie in januari 2021 moet worden vastgesteld dat verzoekster louter een deelnemer was aan deze demonstratie, zij er geen speech gaf en er evenmin met de pers sprak, zij zich verder niet informeerde of er nog andere oppositieactiviteiten zouden plaatsvinden omdat zij ervan uitging dat zij wel geïnformeerd zou worden en uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers, noch veel aandacht hebben voor wat asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet hebben gezet, behoudens die personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – hetgeen verzoekster niet aantoont. Het motief dienaangaande blijft aldus onverminderd overeind, wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.5.4.3. Tot slot considereert de commissaris-generaal pertinent: *“Voorts verklaarde u dat u een weblog heeft op facebook (CGVS 1, p6 + doc 15) waarin u opkomt voor vrouwenrechten in Iran. Er dient echter opgemerkt te worden dat uw eerste post op deze weblog dateert van 24 mei 2021, i.e. slechts één maand voor uw eerste persoonlijke onderhoud en dat u in Iran nooit politieke activiteiten of sympathieën had (CGVS 1, p8) waardoor uit het opstarten van deze weblog, die op datum van 22 december 2021 102 volgers telde, geen waarachtige interesse in feminisme of vrouwenrechten kan worden afgeleid en uw weblog eerder omwille van opportunistische redenen lijkt te zijn ingegeven om een vluchtelingenstatus te kunnen verkrijgen dan vanuit een oprechte overtuiging waardoor verwacht kan worden dat u uw weblog wist alvorens terug te keren naar Iran. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van deze weblog.”*

Verzoekster laat dit motief, dat steun vindt in het administratief dossier, ongemoeid, zodat het onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.3.5.4.4. Daar waar verzoekster in het verzoekschrift nog opwerpt dat van haar niet kan worden verwacht dat zij gedurende een langere periode haar leven in Europa, met name haar bekering tot het christendom, zou verbergen teneinde vervolging te voorkomen, onderstreept de Raad opnieuw dat uit het voorafgaande is gebleken dat aan de door verzoekster voorgehouden bekering tot het christendom geen geloof kan worden gehecht. Zij kan dan ook bezwaarlijk verwijzen naar deze bekering om aan te tonen dat zij niet meer zal kunnen aarden in Iran. De Raad stelt vast dat verzoekster niet *in concreto* aantoont dat zij dermate is veranderd waardoor zij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Iran vigerende wetten, regels en gebruiken noch dat zij bij een terugkeer problemen zal kennen omwille van bepaalde opvattingen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen, dat zij zich aldaar als christen zal manifesteren zoals zij voorhoudt in haar verzoekschrift en dat zij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door haar omgeving en/of haar autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat zij ingevolge hiervan zou riskeren te worden geviséerd of vervolgd.

2.3.5.5. Waar verzoekster in het verzoekschrift nog hekelt dat de commissaris-generaal haar verzoek om internationale bescherming op subjectieve wijze heeft beoordeeld, dient te worden vastgesteld dat zij geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.5.6. De overige documenten die door verzoekster werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van haar verzoek om internationale bescherming te herstellen. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Uw paspoort, uw shenasnameh, uw rijbewijs, uw melikaart en de kopie van uw vluchtgegevens tonen uw identiteit, nationaliteit en het feit dat u op 11 november 2019 vanuit België naar Teheran vloog aan en zijn zaken die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. De kopie van een attest van ‘the lighthouse fellowship’ en twee print screens van sessies die u online bij de kerk volgt, tonen aan dat Christelijke activiteiten heeft in België maar tonen allerm minst aan, zoals eerder gesteld, dat deze kaderen in een waarachtige bekering tot het Christendom. Betreffende de twee kopieën van nieuwsartikels over familiemoorden in Iran dient er opgemerkt te worden dat deze artikels niet over u persoonlijk gaan (CGVS 1, p18-19). Bovendien heeft u geenszins aangetoond uit een conservatieve of extremistische familie te komen. De door u gemaakte opmerkingen op het persoonlijke onderhoud d.d. 26 oktober 2021 werden hierboven reeds besproken. De overige door uw advocaat overgemaakte opmerkingen op de notities van het persoonlijke onderhoud en de kopie van uw opmerkingen die u had op de DVZ-vragenlijst en de CGVSvragenlijst die werden afgenomen op 16 november 2020 bevatten verder geen inhoudelijke elementen die een ander licht werpen op bovenstaande argumentering.”

Verzoekster houdt in het verzoekschrift voor dat deze documenten niet zomaar terzijde kunnen worden geschoven wegens opportunistisch. De Raad merkt evenwel op dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is. Uit het voorgaande is immers gebleken dat verzoekster geen blijk geeft vanuit een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom, zodat wel degelijk op goede gronden kon worden overwogen dat de voorgelegde stukken niet kaderen binnen een waarachtige bekering tot het christendom en bijgevolg niet kunnen volstaan als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

Wat betreft de *track and trace* die verzoekster bij het verzoekschrift voegt (stuk 3), moet worden vastgesteld dat hieruit enkel kan blijken dat zij de aangetekende zending van de bestreden beslissing heeft opgehaald op 3 juni 2022.

2.3.5.7. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoekster brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, hetgeen allerm minst het geval is gebleken. Gelet op het voorgaande, toont verzoekster niet aan dat zij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.9. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 27 van het KB CGVS dient erop gewezen dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of element dat de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS tweemaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.11. Waar verzoekster vraagt om het dossier opnieuw over te maken aan het CGVS teneinde een *“correct juridisch onderzoek mogelijk te maken”*, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET